

Jordi Tiñena

ESPERANT

La vida ha passat per davant d'aquesta tribuna, però no hi ha entrat des de llavors. Darrera dels vidres de colors amb què el seu caprici l'ha vestida i desvestida sense parar, la vida hi viu en un estat de permanent letàrgia, potser esperant un esclat alliberador. Potser, però ell no hi confia. O tal volta la vida de debò és aquesta i la que es veu des de la tribuna, una il·lusió. Això és el més probable. En tot cas, ara ja fa molt de temps que no hi pensa. Sigui el que sigui el que hi ha fora, no és seu.

Quan ha sentit el timbre ha mirat immediatament la vitrina i ha vist els rellotges que s'hi exposen, tots aturats. També és casualitat, pensa, que tots portessin rellotge. Un segon truc insistent el treu del dubte: sí, tot i que no espera ningú, hi ha algú. Mira silenciosament per l'espiell de la porta i veu un home calb amb una piga grossa a la galta esquerra, vestit de blanc. No vol obrir i prega perquè desisteixi. Un segon truc intermitent, nerviós i alça altre cop la xapeta de l'espiell. A l'altre cantó, el calb de la piga fa gestos d'impaciència i mira l'hora. També duu rellotge. I torna a trucar, aquest cop pitjant amb força i llargament. Ell capcineja i s'encongeix d'espatlles. I obre.

- No hauria d'haver insistit - li diu sense donar-li cap oportunitat de parlar -.

Passi.

- Perdoni - es disculpa des de la porta -, no ho hauria fet si no fos urgent. Tinc una ambulància a baix i vinc a buscar una persona que es troba molt malament. Greu, m'han dit. L'adreça és aquesta, Via Augusta, 17 - mira un paper perplex.

Ell no es gira i continua caminant cap al mejador.

- Passi - diu -, ara ja no té cap pressa, cregui'm.

- Però és aquí o no? - comença a impacientar-se, donant un pas endavant.

Ell, però, ha desaparegut passadís enllà i no té més remei que seguir-lo -. Es deuen haver equivocat, pensa. Senyor -aixeca la veu- puc trucar per telèfon? Segur que m'han donat l'adreça malament i hi ha algú que m'està esperant en algun altre lloc. I corre pressa.

- Passi, home - sent que li diuen -, truqui a qui vulgui, però perd el temps.

- Ho veu? -diu allisant-se la bata després de penjar l'auricular de l'aparell -, és dos números més avall. Me n'hi vaig, gràcies per tot.

Ell somriu bonhomios.

L'home surt corrents mentre ell serveix dues copes de conyac i seu a la tribuna. Mira la vitrina i refà mentalment la distribució dels rellotges. Alguns minuts després sent el frec de les sabates al passadís.

- No em trobo bé - diu l'home de la piga a la galta -. Dec estar marejat -. Es veu d'un glop el conyac i es frega els ulls amb força. S'acosta a la tribuna i assenyala el carrer -. Ho veu?

Ell no s'aixeca. Ho sap prou bé el que es veu des de la tribuna. Som a la carretera de Barcelona i al davant hi ha un concessionari de motos; abans hi havia hagut el de cotxes durant molts anys; a l'esquerra hi ha la gasolinera i més amunt, el parc; i al darrera Pilats. A la dreta, alguns edificis més aviat petits, la finca de la diputació... És tal com ho hauria de veure ara. Les voreres, els fanals, els arbres que es mantenen esquistats, són de fa quatre dies. Abans, quan els camions passaven per aquí, cregui'm, era un martiri, perquè canviaven de marxa justament davant de casa i el soroll era insuportable. Després van tenir una època de tranquil·litat, però ara com que hi ha tanta gent que viu enfora, torna a haver-hi massa cotxes. Durant un temps, també, hi baixava molta jovenalla a les nits i feien molt de soroll, pitjaven els timbres a les tantes i despertaven tothom.

L'home es gira lentament i el mira. Sembla que no l'ha escoltat.

- Si li dic el que m'ha passat, no s'ho creurà.

- S'equivoca.

- És que és molt estrany.

Ja ho sap. A ell, l'hi ha d'explicar? Si no en sap la causa, per què li passa a vostè i no a un altre, deixi-ho córrer. Què em vol dir, que no ha pogut sortir, que és com si estigués tancat en una membrana plena d'alguna cosa que sembla boira però no és humida i semblaria cotó fluix si es pogués filar?

- Reposi una mica – diu -. D'aquí una estona, quan s'hagi refet, tot serà diferent.

Ho diu, és cert, però pensa que serà igual. És l'atzar, es repeteix en silenci mentre observa l'home calb amb la bata blanca que mira d'asserenar-se; és l'atzar, no segueix cap patró, prou que ho ha analitzat detingudament. Res en comú, cap tret físic, cap punt de contacte: ni edat, ni sexe, ni professió... Res de res. Amb tot, sobretot perquè ha observat que una mica de conversa distesa els ajuda, s'interessa per ell i l'interroga afablement per certificar que no hi ha cap patró: d'on és? Quines aficions té? És casat?

Tornen a trucar, aquest cop des de baix. Són els del supermercat, deixaran les bosses al muntacàrregues. Amb la porta oberta els sent parlar i carretejar les caixes. Després sent el cop de porta i torna cap endins.

- Veu? – mormola – quan vénen perquè han de venir, no passa res; només és quan s'equivoquen, com vostè, i insisteixen; perquè si no és així, jo no obro. És tot el que he arribat a esbrinar. No, no té cap lògica –continua reflexionant en veu molt fluixa. L'home, tanmateix, no l'escolta, està molt pàl·lid i es consumeix ostensiblement i en silenci -. No, no cregui que hi ha cap mala fe. És, com li diria jo, com una teranyina parada. No hi ha cap motiu especial perquè l'aranya hagi decidit teixir-la aquí o allà, així que tampoc no hi ha cap elecció en les seves inevitables víctimes.

- Em trobo malament – sent que diu amb la veu apagada.

Ell no es gira i continua reordenant els rellotges: fa lloc.

- No s'hi amoïni – diu amb la veu neutra -, és bastant ràpid. Com l'aranya, l'espai s'alimenta de víctimes a l'atzar, i fa via.

Si almenys hi hagués algun patró que ho fes entenedor, pensa. És clar que tampoc no sap per què ell hi sobreviu. Sóc com una mena de majordom d'aquest estómac absurd, torna a dir-se.

- No troba estúpid que això passi aquí? – pregunta sense esperar resposta -. ¿No és paradoxal que el temps i l'espai s'hagin fos en un estat estantís indefinible justament en una carretera que des del temps dels romans ha servit per anar i venir? Una ironia – seu novament davant de l'home -. Em sent, encara? Se'n recorda de l'any que van reunir-se aquí els principals governants d'Europa? Quin enrenou, oi? Com que s'estaven a l'hotel d'aquí al costat, van tallar la Via Augusta i la van ficar dins d'un cistell de tanques. Doncs no em pregunti ni com ni per què, però aquesta casa s'ha quedat dins i ha après a viure sola. Amb la teranyina parada. Aguantant una mica, home! – aixeca la veu i el sacseja -. Ha de comprendre que només puc parlar amb algú com vostè. Aquesta és tota la vida tenim ara. Ni tan sols sé si aquest és un cas excepcional, encara que sospito que no. Sabem tan poc! Potser som una mena de preu que s'ha de pagar perquè tribuna enllà continuï anant i venint. Què en pensa?

L'home no respon, té els ulls tancats i respira amb dificultat. Ell s'aixeca decebut.

- No s'ofengui, però no fa gaire companyia. L'anterior es va esforçar una mica més, francament.

Des de la tribuna, veu el carrer buit, presoner de les tanques i es pregunta si algun cop arribarà algú capaç d'estripar la teranyina. L'home calb amb la piga a la galta no es mou. Ell li acosta un mirallet a la boca. No s'ha entelat. Li treu el rellotge amb cura i s'acosta a la vitrina. Ara ja no queda sinó esperar.

[dins *La ciutat pels carrers. 27 mirades sobre Tarragona*, Llibreria la Capona, Tarragona 2002, p. 135]